

[Glistrup]

komme ud til offentligheden i bred almindelighed, men at det kun skal tilsendes Folketinget under såkaldt fortrolighedsklausul. Men ministeren vil nok, når han sender noget til Markedsudvalget, som sædvanlig også sende det til Ritzaus Bureau, for han er så interesseret i, at det er ham, der står som den, der offentliggør det.

Ole Espersen (S):

Det er altid ubehageligt, når en udenrigsminister påstår, at et parti søger at svække en effektiv varetagelse af danske interesser. Det var faktisk det, udenrigsministeren påstod at vi ville gøre, når vi nu vedtager de forslag, der ligger på bordet i dag. Jeg synes, det er en urimelig påstand og en klart udokumenteret påstand.

Hvis man tager punkt 1, drejer det sig om at føre offentlighedsloven tilbage til den skikkelse, loven havde for 2-3 år siden. Der skete ikke nogen ændringer dengang, men en klargøring af teksten, som der står i bemærkningerne til det foreliggende forslag. Der sker ikke nogen ændringer i retstilstanden, og vi bevarer stadig væk vores mulighed for at undtage dokumenter fra offentlighed, hvis der er grunde til, at man skal gøre det. Der sker ingen svækkelse overhovedet.

Punkt 2 kan under ingen omstændigheder være en svækkelse, for dér går forslaget på, at regeringen i EF skal foreslå, at der indføres almindelige offentlighedsprincipper, som vi har det i en række lande. Det er – i direkte modstrid med, hvad udenrigsministeren sagde – et ønske om gensidighed at indføre ensartede regler i landene. Der er ikke tale om på nogen måde at svække vores forhold til udlandet.

Punkt 3 vedrører spørgsmålet om bedre informationer her i landet til offentligheden og til Markedsudvalget om virkningerne af det, der vedtages. Det kan vel ikke svække vores forhandlingsposition, at vi skal gøre ordentligt rede over for offentligheden for virkningerne af det, der vedtages.

Punkt 4 er det berømmelige om skriftvekslingen i sager, der er anlagt ved EF-Domstolen. Om det har udenrigsministerens argumenter i Markedsudvalget båret præg af det, jeg vil kalde forsøg på vildledning. Det blev kun til forsøgene. Det er blevet sagt, at den nuværende regering på det område blot følger den praksis, tidligere regeringer har haft. Vi har ikke i nogen

socialdemokratisk regering været udsat for en strid mellem regeringen og Markedsudvalget om offentliggørelse af skrifter. Aldrig har vi haft nogen strid om offentliggørelse af skrifter i processer, og vi har heller ikke ønsket nogen offentliggørelse.

Det, vi ønskede, er, at Markedsudvalget i fortrolige former får lejlighed til efter anmodning at se skrifterne. Heroverfor argumenterede udenrigsministeren med, at generaldirektøren for EF's juridiske tjeneste havde udtrykt betænkeligheder i anledning af det, der skete i Storebæltssagen. Men der skete jo det, at statsministeren pålagde udenrigsministeren at sende svarskriftet til Markedsudvalget, uden at det var stemplet fortroligt – i øvrigt i modstrid med, hvad ministeren fortalte os på det seneste markedsudvalgmøde. Det kan jeg da godt forstå at generaldirektøren kan være utryg ved.

Derfor er sandheden den, at det, at vi nu ønsker at se skrifterne i fortrolig form, under ingen omstændigheder er i strid med nogen EF-regler, således som ministeren tidligere har hævdet det. Men her må jeg så til gengæld selvfølgelig også sige, at ministeren på det seneste møde i Markedsudvalget fastslog, at det var regeringens politik. Det var ikke sådan, at regeringen mente, at der var juridiske problemer med, at Markedsudvalget i fortrolige former får disse skrifter.

Det er ikke ligegyldige sager, det drejer sig om. I Storebæltssagen – synes jeg nok man må kunne forstå – har Markedsudvalget ønske om at se regeringens holdning og baggrunden for regeringens handlinger. Det vil ikke kunne svække vores stilling i forhold til andre lande. Skulle det vise sig, at det, vi nu foreslår, vil gøre dette, at Markedsudvalget ikke forstår at behandle det, der skal behandles fortroligt, fortroligt, er det klart, at vi så må tage sagen op igen, men der er ikke nogen eksempler på, at Markedsudvalget ved at offentliggøre ting, der skulle være fortrolige retssager, på nogen måde har svækket Danmarks retsstilling over for andre lande.

Derfor må jeg fastholde, at ministerens argumentation – hvis udgangspunkt var, at vi svækker vores egen position – er forkert. Derfor er jeg glad for det samarbejde, der har været med en række partier for at få indført denne større offentlighed, som vi mener er nødvendig, og for at få indført vores kontrol også med proceskrifter.